

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 28.031 van 28 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE KETELAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde etnische moslim te zijn, de Bosnische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Naprelje, gelegen in de gemeente Sanski Most (Federatie van Moslims en Kroaten, Bosnië-Herzegovina).

Tijdens de oorlog in Bosnië verbleef uw vader in het detentie- of concentratiekamp van Manjaca. Met de hulp van de Vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties (UNHCR) kwamen u en uw familie in 1993 terecht eerst in Kroatië en vervolgens in Duitsland, waar u tot in 1997 verbleef.

Dat jaar keerde u terug naar Naprelje in Bosnië.

In 1998 leerde u uw huidige echtgenoot, Mehinovic Mirsad (O.V. 6.328.242), kennen en in december 1998 gingen jullie samenwonen in de Federatie, waar jullie tot in 2008 bleven wonen. Jullie woonden in deze periode ondermeer in Naprelje en in Sanski Most, waar jullie een tijdlang een woning betrokken die toebehoorde aan uw schoonbroer die in Zweden verblijft.

In december 2003 onderging uw dochter (M.) in Sarajevo een hartoperatie. De kosten van deze operatie en de hospitalisatie dienden jullie niet te financieren. Voor haar medicijnen en transport dienden jullie wel zelf in te staan. Jullie konden hierbij deels rekenen op de

officiële ziekteverzekering en ontvingen tevens financiële hulp van uw vader en broer en de schoonbroers van uw echtgenoot.

In juni 2008 verhuisde u samen met uw echtgenoot en jullie twee minderjarige kinderen naar Novi Grad (voorheen Bosanski Novi), in de Servische Republiek (Bosnië-Herzegovina). Jullie bleven daar wonen tot eind september 2008 en betrokken er een woning die uw schoonvader voor de oorlog gekocht had in de wijk Urije in Novi Grad. De ouderlijke woning van uw echtgenoot in het dorp Hozici werd na het overlijden van uw schoonvader geërfd door de jongste broer van uw echtgenoot. Uw echtgenoot erfde de woning in Novi Grad.

Uw zoon, die het eerste leerjaar school had gelopen in de Federatie, begon zijn twee leerjaar in september 2008 in Novi Grad. Die anderhalve à twee maanden dat hij daar school liep waren verschrikkelijk voor u. Als etnische moslim werd hij elke dag op school geslagen en aangevallen door kinderen van etnisch Servische afkomst. Hij leed hier erg onder en wou niet langer naar school gaan.

Ook uw echtgenoot, die in 1992 gedurende 60 dagen had vastgezeten in een kamp in het stadion van de stad Novi Grad, kende problemen na zijn terugkeer. Hij werd aangevallen en beledigd en kreeg te horen dat hij niet welkom was in de Servische Republiek. Vele van deze personen die hem viseerden waren Servische vluchtelingen uit Kroatië die zich in deze regio geïnstalleerd hadden.

Meerdere keren nam uw echtgenoot voor jullie problemen contact op met de plaatselijke politie. Dit bracht evenwel geen soelaas. Jullie konden niet op hun hulp rekenen.

Eind september 2008 verlieten jullie Novi Grad om jullie reis naar België aan te vatten.

Jullie konden niet langer in de Servische Republiek in Bosnië blijven wonen.

Uw echtgenoot wou zich ook niet langer in de Federatie vestigen, waar hij zich een vreemdeling voelde. Jullie beschikten daar bijvoorbeeld niet over een eigen woning. U en uw echtgenoot kenden er ook problemen om aan fatsoenlijk officieel werk te geraken.

Ook de medische toestand van uw dochter speelde mee in jullie beslissing Bosnië te verlaten.

Op 1 of 2 oktober 2008 verlieten u, uw echtgenoot en jullie twee minderjarige kinderen het Bosnische grondgebied. Jullie reisden via Kroatië, Slovenië en Duitsland naar België.

Op 3 oktober 2008 kwamen jullie hier in België aan en op 7 oktober 2008 diende u hier een asielaanvraag in.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande uw verblijf in de Servische Republiek in Bosnië op enkele belangrijke punten niet stroken met de verklaringen hierover afgelegd door uw echtgenoot tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde uw echtgenoot op het Commissariaat-generaal in september 2007 vanuit Sanski Most (Federatie van Moslims en Kroaten) samen met zijn gezin naar zijn geboortedorp Hozici, gelegen in de Servische Republiek, te zijn teruggekeerd en daar toen anderhalve tot twee maanden gewoond te hebben in de woning die voordien zijn vader toebehoorde. Jullie zoon ging in dit dorp Hozici naar school en volgde er de eerste maanden van de eerste klas van de lagere school in het dorpsschooltje. Als gevolg van problemen die jullie daar kenden, keerden jullie na deze korte periode in Hozici terug naar Sanski Most, waar jullie nog langer dan één jaar – tot jullie uiteindelijke vertrek naar België - verbleven in de woning van zijn broer. Jullie zoon vervulde in Sanski Most zijn eerste leerjaar en begon er tevens de eerste maanden van het tweede leerjaar (gehoorverslag man CGVS, p. 3 tem. 6 en 8) .

U daarentegen stelde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie pas in 2008 in de Servische Republiek in Bosnië gingen wonen. Jullie zouden toen van juni tot september 2008 in Novi Grad in een woning, die voordien toebehoorde aan uw schoonvader, verbleven hebben. Deze laatste zou deze woning nog voor de oorlog gekocht hebben als tweede woning. Jullie zoon begon in september 2008 aan het tweede leerjaar in een school in Novi Grad. Daarvoor had hij het eerste leerjaar in Sanski Most gevolgd (gehoorverslag vrouw CGVS, p. 2).

Geconfronteerd met de verklaring van uw echtgenoot dat jullie in 2007 enige tijd in Hozici hebben gewoond, ontkende u dat dit het geval was. Volgens u verbleven jullie het ganse jaar 2007 in Sanski Most. U voegde er nog aan toe dat de woning van uw schoonvader in Hozici

toebehoort aan uw jongste schoonbroer en dat de tweede woning van uw schoonvader in Novi Grad door uw echtgenoot geërfd werd. Derhalve konden jullie onmogelijk in Hozici gaan wonen zijn (gehoorverslag vrouw CGVS, p. 2 en 3).

Opmerkelijk zijn ook de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenoot aangaande het schoollopen van uw zoon. De problemen van jullie zoon op school vormden immers één van jullie motieven om de Servische Republiek te verlaten.

Het is tevens bevreemdend dat geen van jullie beiden de naam kende van de school waar jullie zoon gepest werd of wist wie het hoofd van deze school was (gehoorverslag man CGVS, p. 5 en gehoorverslag vrouw CGVS, p. 4).

Hier kan tot slot nog aan worden toegevoegd dat u en uw echtgenoot er ook niet in slaagden enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat jullie effectief recent teruggekeerd zijn naar de Servische Republiek en daar enige tijd verbleven hebben (gehoorverslag man CGVS, p. 7 en gehoorverslag vrouw CGVS, p. 4).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan het door u beweerde verblijf in de Servische Republiek in Bosnië in 2008 en aan de door u aangehaalde problemen in deze regio.

Voor de rest dient te worden opgemerkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Mehinovic Mirsad. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u geen elementen of gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Bosnië anno 2008 verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of dat u zich alsnog op bedoelde vrees kan beroepen in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten niet kan gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande uw terugkeer naar de Servische Republiek in Bosnië op enkele belangrijke punten niet stroken met de verklaringen hierover afgelegd door uw echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u in september 2007 vanuit Sanski Most (Federatie van Moslims en Kroaten) samen met uw gezin naar uw geboortedorp Hozici, gelegen in de Servische Republiek, te zijn teruggekeerd en daar toen anderhalve tot twee maanden gewoond te hebben in de woning die voordien uw vader toebehoorde. Jullie zoon (A.) ging daar in Hozici naar school en volgde er de eerste maanden van de eerste klas van de lagere school in het dorpschooltje. Als gevolg van problemen die jullie daar kenden, keerden jullie na deze korte periode terug naar Sanski Most, waar jullie nog langer dan één jaar – tot jullie uiteindelijke vertrek naar België - verbleven in de woning van uw broer. Jullie zoon vervulde daar in Sanski Most zijn eerste leerjaar en begon er tevens de eerste maanden van het tweede leerjaar (gehoorverslag man CGVS, p. 3 tem. 6 en 8).

Uw echtgenote, daarentegen, stelde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie pas in 2008 in de Servische Republiek in Bosnië gingen wonen. Jullie zouden toen van juni tot september 2008 in Novi Grad in een woning, die voordien aan uw vader toebehoorde, gewoond hebben. Deze laatste zou deze woning nog voor de oorlog gekocht hebben als tweede woning. Jullie zoon begon in september 2008 aan het tweede leerjaar in een school in Novi Grad. Daarvoor liep hij het eerste leerjaar school in Sanski Most (gehoorverslag vrouw CGVS, p. 2).

Geconfronteerd met uw verklaring dat jullie in 2007 enige tijd in Hozici hebben gewoond, ontkende uw echtgenote dat dit het geval was. Volgens haar verklaringen verbleven jullie het ganse jaar 2007 in Sanski Most. Ze voegde er nog aan toe dat de woning van uw vader in Hozici toebehoort aan uw jongste broer en dat u de woning van uw vader in Novi Grad geërfd had. Derhalve konden jullie onmogelijk in Hozici gaan wonen zijn (gehoorverslag vrouw CGVS, p. 2 en 3).

Opmerkelijk zijn ook de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande het schoollopen van uw zoon. De problemen van jullie zoon op school vormden immers één van jullie motieven om de Servische Republiek te verlaten.

Het is tevens bevreemdend dat geen van jullie beiden de naam kende van de school waar jullie zoon gepest werd of wist wie het hoofd van deze school was (gehoorverslag man CGVS, p. 5 en gehoorverslag vrouw CGVS, p. 4).

Hier kan tot slot nog aan worden toegevoegd dat u en uw echtgenote er ook niet in slaagden enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat jullie effectief recent teruggekeerd zijn naar de Servische Republiek en daar enige tijd verbleven hebben (gehoorverslag man CGVS, p. 7 en gehoorverslag vrouw CGVS, p. 4).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde terugkeer met uw gezin naar de Servische Republiek in Bosnië en de door u aangehaalde problemen in deze regio.

Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke persoonlijke financiële situatie in Sanski Most, die het gevolg was van het feit dat er in de regio een tekort is aan werk, dient te worden opgemerkt dat socio-economische moeilijkheden niet zonder meer ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Over het feit dat u zich in Bosnië niet langer kon vestigen in de Servische Republiek en zich in de Federatie van Moslims en Kroaten een vluchteling voelde en werd beschouwd (CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat u in 1997 opteerde voor een hervestiging in Sanski Most, gelegen in de Federatie, waar u als moslim terecht kwam in een gemeenschap overwegend bestaande uit moslims GVS, p. 4). Sindsdien bent u daar woonachtig. Uw echtgenote is bovendien afkomstig uit deze regio, waar ook een groot deel van uw naaste familie zich ge(her)verstigd heeft (CGVS, p. 2 en 8). Luidens uw verklaringen beschikte u er over een woning die toebehoorde aan uw broer in Zweden aan wie u huurgeld betaalde (CGVS, p. 4). U kende ook geen problemen op administratief vlak in Sanski Most (CGVS, p. 8). U bent in het bezit van een identiteitskaart uitgereikt in Sanski Most en kon zich probleemloos inschrijven in het arbeidsbureau daar (CGVS, p. 3). Dit alles wijst op een degelijke integratie en getuigt niet van discriminatie of achterstelling door de lokale autoriteiten in Sanski Most omwille van uw afkomst uit de Servische Republiek. U beaamde dit ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal door te stellen geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in de Federatie van Moslims en Kroaten en buiten uw persoonlijke financiële problemen in Sanski Most geen andere problemen gekend te hebben (CGVS, p. 8). Dat u zich daar een vluchteling voelde/voelt of zo aanzien werd/wordt, is op zich niet afdoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In geval van problemen kan u zich immers voor bescherming richten tot uw autoriteiten.

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen om de medische verzorging van uw dochter te betalen als gevolg van voornoemde precaire persoonlijke financiële situatie, dient voorts te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat u in deze door de Bosnische autoriteiten onterecht zou behandeld zijn.

Bovendien werden de hoge kosten van de operatie en hospitalisatie van uw dochter, volgens uw verklaringen, volledig door derden terugbetaald (CGVS, p. 9).

Wat betreft deze door u aangehaalde medische problemen van uw dochter dient tot slot te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

Uw identiteit, deze van uw kinderen, uw huwelijk, het verblijf van u en uw echtgenote in het verleden in Duitsland, uw verblijf in 1992 in een detentiekamp, en herverkrijgen van uw eigendommen in de Servische Republiek, staan hier vooreerst geheel niet ter discussie.

De door u neergelegde internetartikels hebben dan weer slechts betrekking op de algemene situatie in Bosnië, meer bepaald in de Servische Republiek, en handelen niet over de door u aangehaalde persoonlijke problemen.”

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 maart 2009 een schending aan van de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht, aangezien *"het verhaal van haar echtgenoot niet correct is weergegeven"* omdat *"bepaalde zaken van het verhaal van haar echtgenoot onjuist vertaald zijn, mogelijks omdat de tolk van een ander land of regio zou zijn geweest"* en *"mogelijks door het feit dat Hozici en Novi Grad slechts 15 km van elkaar verwijderd zijn"*.

Zij verbetert dat zij en haar gezin in juni 2008 verhuisd zijn naar Novi Grad, in de Servische Republiek, waar zij introkken in een huis die haar echtgenoot van zijn vader had geërfd.

Zij geeft aan dat haar zoon (A.) zijn eerste schooljaar heeft gevolgd van 3 september 2007 tot 31 augustus 2008 in Sanski Most, gelegen in de Federatie van Moslims en Kroaten, en dat hij pas in september 2008 zijn tweede schooljaar heeft begonnen in Novi Grad, waarnaar het gezin ondertussen was verhuisd. Zij legt ter staving van deze bewering twee stukken neer van de scholen in Sanski Most en Novi Grad waar haar zoon school heeft gelopen.

Zij verklaart dat zij en haar gezin Novi Grad in oktober 2008 verlieten en naar België reisden. Zij stelt dat *"terugkeren naar Sanski Most was geen optie, gezien zij daar nu ook aanzien worden als vluchtelingen, waar zij ook op alle mogelijke manier aan de kant zullen worden gezet."*

Zij verklaart dat scholen in Bosnië geen duidelijke naam hebben, zoals in België wel het geval is, en dat veel lokale dorpschooltjes niet bij naam worden genoemd. Zij stelt dat dit ook blijkt uit de voormelde stukken die zij neerlegt met betrekking tot de schoolgang van haar zoon.

Zij wijst er op dat *"niet iedereen weet de juiste naam van de directie van de school waar zijn of haar kind les volgt"*, en dat haar echtgenoot wél de naam kon opgeven van twee leraressen van hun zoon.

Zij benadrukt dat het stuk afkomstig van de school in Novi Grad waar haar zoon school heeft gelopen, hoe dan ook een bewijs uitmaakt van de terugkeer van het gezin naar de Servische Republiek.

2.2. De Raad merkt op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteenvalt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot vóór zijn beroepsverzoekschrift aan de Raad gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal lastens hem, nooit enig probleem meldde in verband met de vertaling van zijn gezegden. Nochtans was hem bij de aanvang van zijn verhoor van 11 februari 2009 op het Commissariaat-generaal (zie verslag, p. 1) medegedeeld dat hij dergelijke problemen in voorkomend geval onmiddellijk diende te melden. Verzoeksters opmerkingen over de vertaling komen aldus té laat en worden door de Raad niet aangenomen. Uit de vragenlijst van 15 oktober 2008 en het verhoorverslag van 11 februari 2009 inzake verzoeksters echtgenoot, blijkt ook niet dat dergelijke problemen zouden zijn gerezen.

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdige verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot over hun terugkeer naar de Servische Republiek binnen Bosnië, steun vinden in het administratief dossier. Gelet op het voorgaande, verschaft verzoekster er geen plausibele uitleg voor.

Verzoeksters beweringen aangaande de scholen in Bosnië zijn trouwens in strijd met de documenten gevoegd bij het verzoekschrift. Daaruit blijkt dat scholen in Bosnië wel degelijk een naam hebben; in de bedoelde stukken worden de scholen aangeduid met de namen "Joegoslavische Lagere School 5 oktober" en "Sveti Sava".

Daaruit blijkt ook dat de school in Novi Grad die verzoeksters zoon naar haar verklaring zou hebben bezocht, in tegenstelling tot de verklaring van haar echtgenoot dat een directeur "*is er niet*" (zie verhoorverslag van 11 februari 2009, p. 5), wel degelijk een directeur heeft.

De Raad hecht evenwel geen positieve bewijswaarde aan de voormelde stukken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, hetgeen gelet op het voorgaande in casu niet het geval is.

Daarnaast betreffen de twee stukken faxkopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht wegens het gemak waarmee dergelijke documenten te vervalsen zijn door knip- en plakwerk. Niettegenstaande verzoeksters verklaring in het verzoekschrift dat de originelen van deze stukken "*heden per post onderweg zijn*" omdat "*op 03, 04 en 05 maart 2009 heeft de Post gestaakt, waardoor de brieven veel later en dus ook niet tijdig toekomen*", blijft zij heden nog steeds in gebreke ze voor te leggen.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoekster haar terugkeer vanuit de Federatie van Moslims en Kroaten naar de Servische Republiek in Bosnië niet aannemelijk maakt, en dat aan deze terugkeer geen geloof kan worden gehecht.

Er wordt dan ook evenmin geloof gehecht aan de problemen die verzoekster en haar gezin naar haar verklaringen in dit landsgedeelte beweert te hebben gekend.

2.3. Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 51/4, §2 en 3 van de voormelde wet van 15 december 1980, aangezien "*bepaalde elementen slecht en onjuist werden vertaald*", en zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal werd bijgestaan door een tolk die de verklaringen uit het Servo-Kroatisch enkel kon omzetten naar het Frans terwijl de proceduretaal het Nederlands is en haar raadsman aanwezig bij dit verhoor Nederlandstalig is.

2.4. De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 2.2.

Daarnaast dient opgemerkt dat uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257; RvS 9 maart 2004, nr. 128.986).

2.5. Verzoekster voert tot slot een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij merkt op dat zij inderdaad financiële problemen kenden in hun land van herkomst, maar benadrukt dat "*dit zijn niet dé drijfveren om hier in België asiel te vragen*".

Zij verklaart dat zij hun land van herkomst ontvlucht zijn omdat zij in de Servische Republiek omwille van hun religieuze overtuiging worden belaagd door Servische orthodoxen en zij niet naar Sanski Most in de Federatie van Moslims en Kroaten kunnen aangezien *“men zal daar hoe dan ook aanzien worden als vluchteling en dit zal onmiskenbaar zware gevolgen hebben”*.

Zij stelt dat zij *“kunnen niet terecht bij de overheidsdiensten, gezien zij telkenmale worden wandelen gestuurd en nergens enige bescherming verkrijgen”*.

Zij meent dan ook dat zij als vluchteling dient te worden erkend.

2.6. De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan de terugkeer van verzoekster naar de Servische Republiek binnen Bosnië, en dus ook niet aan de problemen die zij en haar gezin er beweert te hebben gekend omwille van hun geloofsovertuiging.

De Raad schaaft zich verder achter de motivering van de bestreden beslissing dat:

“Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke persoonlijke financiële situatie in Sanski Most, die het gevolg was van het feit dat er in de regio een tekort is aan werk, dient te worden opgemerkt dat socio-economische moeilijkheden niet zonder meer ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.”-verzoekster verklaart hoe dan ook nu in haar verzoekschrift dat deze financiële problemen niet tot haar asielmotieven behoren-, en dat:

“Over het feit dat u zich in de Federatie van Moslims en Kroaten een vluchteling voelde en werd beschouwd (CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat u in 1997 opteerde voor een hervestiging in Sanski Most, gelegen in de Federatie, waar u als moslim terecht kwam in een gemeenschap overwegend bestaande uit moslims GVS, p. 4). Sindsdien bent u daar woonachtig. Uw echtgenote is bovendien afkomstig uit deze regio, waar ook een groot deel van uw naaste familie zich ge(her)verstigd heeft (CGVS, p. 2 en 8). Luidens uw verklaringen beschikte u er over een woning die toebehoorde aan uw broer in Zweden aan wie u huurgeld betaalde (CGVS, p. 4). U kende ook geen problemen op administratief vlak in Sanski Most (CGVS, p. 8). U bent in het bezit van een identiteitskaart uitgereikt in Sanski Most en kon zich probleemloos inschrijven in het arbeidsbureau daar (CGVS, p. 3). Dit alles wijst op een degelijke integratie en getuigt niet van discriminatie of achterstelling door de lokale autoriteiten in Sanski Most omwille van uw afkomst uit de Servische Republiek. U beaamde dit ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-genraal door te stellen geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in de Federatie van Moslims en Kroaten en buiten uw persoonlijke financiële problemen in Sanski Most geen andere problemen gekend te hebben (CGVS, p. 8). Dat u zich daar een vluchteling voelde/voelt of zo aanzien werd/wordt, is op zich niet afdoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In geval van problemen kan u zich immers voor bescherming richten tot uw autoriteiten.”

De Raad schaaft zich ook achter de motivering van de bestreden beslissing in verband met de problemen van verzoekster om de medische verzorging van hun dochter te betalen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, beantwoordt verzoekster niet aan de criteria van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 om als vluchteling erkend te worden.

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog een schending aan van artikel 48/4, §1 en §2, b. en c. en artikel 48/5, c. van de voormelde wet van 15 december 1980, aangezien *“zij en zijn familie zullen onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen door Servische orthodoxen”*.

3.2. De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan de terugkeer van verzoekster naar de Servische Republiek binnen Bosnië, en dus ook niet aan de problemen die zij en haar gezin er zouden hebben gekend omwille van hun geloofsovertuiging.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan waaruit een reëel risico op ernstige schade blijkt in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad hiertoe over enige aanwijzing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.